

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 288)

Feb (2)/ 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	9
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	17
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 108)

16. சந்திரீ ட1கார ஆஹ்லாதோ விச்வாப்யாயகரஸ் ததா

தாராதரஷ ட2காரச்ச நேமி: கோஸ்துப உச்யதே

பொருள் - “ட1” என்னும் அக்ஷரத்தை “சந்திரீ, ஆஹ்லாத, விச்வாப்யாயகர” என்பர்.

“ட2” என்னும் அக்ஷரத்தை “தாராதர, நேமி, கௌஸ்துப” என்பர்.

17. தண்டதாரோ ட3காரச்ச மௌஸல: அகண்டவிக்ரம:

ட4கார விச்வரூபச்ச வ்ருஷகர்மா ப்ரதர்த்தந:

பொருள் - “ட3” என்னும் அக்ஷரத்தை “தண்டதார, மௌஸல, அகண்டவிக்ரம”

என்பர். “ட4” என்னும் அக்ஷரத்தை “விச்வரூப, வ்ருஷகர்ம, ப்ரதர்த்தந” என்பர்.

18. ணகார: அபயத: சாஸ்தா வைகுண்ட இதி கீர்த்தித:

த1காரஸ்தாலலக்ஷமா ச வைராஜ: ஸ்ரக்தர: ஸ்ம்ருத:

பொருள் - “ண” என்னும் அக்ஷரத்தை “அபயத, சாஸ்த, வைகுண்ட” என்பர். “த1”

என்னும் அக்ஷரத்தை “தாலலக்ஷமந், வைராஜ, ஸ்ரக்தர” என்பர்.

19. தந்வீ புவநபாலச்ச த2கார: ஸர்வரோதக:

தத்தாவகாசோ தமநோ த3கார: சாந்தித: ஸ்ம்ருத:

பொருள் - “த2” என்னும் அக்ஷரத்தை “தந்வீந், புவநபால, ஸர்வரோதக” என்பர்.
“த3” என்னும் அக்ஷரத்தை “தத்தாவகாச, தமந, சாந்தித” என்பர்.

20. த4கார: சார்ங்கத்ருர்த்ததா மாதவச்ச ப்ரகீர்த்தித:

நரோ நாராயண: பந்தா நகார: ஸமுதாஹ்ருத:

பொருள் - “த4” என்னும் அக்ஷரத்தை “சார்ங்கத்ருத், தர்த்தா, மாதவ” என்பர். “ந”
என்னும் அக்ஷரத்தை “நர, நாராயண, பந்தா” என்பர்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 288)

ஸித்தாந்தம் - “இதனால் ப்ரதானமே காரணம் என்று சிலரால் கூறப்படுகிறது” என்பதே, ஸூத்ரத்தில் “ஆநுமாநிகம் அபி ஏகேஷாம் இதி சேத்” என்று கூறப்பட்டது. “ஏகேஷாம் - ஒரு சில வேதசாகைகளைச் சேர்ந்தவர்களால்”; அதாவது ஒரு சில வேதசாகைகளைச் சேர்ந்தவர்களால், “ஆநுமாநிகம் - ப்ரதானம்” என்பதே காரணப்பொருளாகக் கூறப்படுகிறது. “இதி சேத் - இப்படியாகக் கூறுகின்றன”. இதற்குப் பதில் - “ந - அப்படி அல்ல”. இங்குள்ள அவ்யக்தம் என்ற பதம் மூலம், “ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொள்ளாமல் உள்ள ப்ரதானம்” என்பது கூறப்படவில்லை. ஏன்? “சரீர ரூபக விந்யஸ்த க்ருஹீதே: - சரீரமாக உருவகம் செய்யப்பட்டதையே அவ்யக்தம் என்று கூறுகிறது”. அதாவது ஆத்மா, சரீரம், புத்தி, மனம், இந்த்ரியம், இந்த்ரிய விஷயங்கள் ஆகியவற்றில் “தேர் ஓட்டுபவன், தேர்” போன்றவை உருவகப்படுத்தப்பட்டது; இதனால், சரீரம் என்பது தேராகவும், அதுவே அவ்யக்தம் என்றும் கூறப்படுகிறது என்று கருத்து.

இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால், மேலே (பூர்வபக்ஷத்தில்) கூறப்பட்ட வரிகளுக்கு முன்பாக, கட. (3-3, 4) - ஆத்மாநம் ரதிநம் வித்தி சரீரம் ரதமேவ ச | புத்திம் து ஸாரதிம் வித்தி மந: ப்ரக்ரஹமேவ ச || இந்த்ரியாணி ஹயாநாஹுர் விஷயாம்ஸ்தேஷு கோசராந் - ஆத்மாவைத் தேரில் உள்ள எஜமானனாகவும், சரீரத்தைத் தேராகவும், புத்தியைத் தேர் ஓட்டுபவனாகவும், மனதைக் கடிவாளமாகவும், இந்த்ரியங்களைக் குதிரையாகவும், இந்த்ரிய விஷயங்களைக் குதிரைகள் செல்லும் பாதைகளாகவும் அறிவாயாக - என்று தொடங்கி, கட. (3-9) - ஸோத்வந: பாரம் ஆப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் - அவன் அந்தப்

பயணத்தின் இறுதியில் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான் - என்று கூறப்பட்டது. அதாவது, ஸம்ஸாரத்தின் அக்கரையில் உள்ள விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைய விரும்பும் உபாஸகன் ஒருவன், தேரில் அமர்ந்து செல்பவனாகக் கூறப்பட்டு, அவனுடைய சரீரம் போன்ற பலவும் அந்தத் தேரின் அங்கங்களாகக் கூறப்பட்டன. யார் ஒருவன் இவ்விதம் அந்தத் தேர் முதலானவற்றைத் தன்வசப்படுத்தியுள்ளானோ, அவன் மட்டுமே விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறான்.

தொடர்ந்து, கட. (3-10) - இந்தரியேப்ய: பரா ஹி அர்த்தா: - இந்தரியங்களைக் காட்டிலும் இந்தரிய விஷயங்கள் மேலானவை - என்பதன் மூலம், தேர் முதலானவையாக உருவகப்படுத்தப்பட்ட சரீரம் போன்றவற்றில், எதனை விட எதனை வசப்படுத்துவது முக்கியமானது என்று அந்த உபாஸகனுக்குக் கூறப்பட்டது. அவற்றில் குதிரைகளாக உருவகம் செய்யப்பட்ட இந்தரியங்களைக் காட்டிலும், பாதைகளாக உருவகம் செய்யப்பட்ட இந்தரிய விஷயங்களே மேலானவை என்று கூறப்பட்டது; (ஏனென்றால்) ஒருவன் இந்தரியங்களை வசப்படுத்தியபோதிலும், இந்தரிய விஷயங்கள் அருகிலேயே இருந்தால், இந்தரியங்கள் வசப்பட்ட நிலையில் நிற்காது என்பதால் ஆகும். இந்தரிய விஷயங்களை காட்டிலும் மேலானது, கடிவாளம் என்று கூறப்பட்ட மனம் ஆகும்; (ஏனென்றால்) இந்தரிய விஷயங்கள் அருகில் இல்லையென்றாலும், மனம் அவற்றைக் குறித்து ஈடுபாடு கொண்டால், சிறிதும் பயன் இல்லாமல் போகும்.

அடுத்து, மனதைக் காட்டிலும், தேரை ஓட்டுபவனாகக் கூறப்படும் புத்தியை வசப்படுத்துவது மேலானது ஆகும்; (ஏனென்றால்) அறிவில் உறுதி இல்லையென்றால், மனம் மூலம் எந்தப் பயனும் இல்லை. அடுத்து, புத்தியை காட்டிலும், தேரில் செல்பவனாகக் கூறப்படும் ஆத்மாவானவன் அனைத்தையும் செய்யும் கர்த்தாவாக உள்ளதால், அவனே முக்கியம் என்றாகிறது. இவை அனைத்தும் ஆத்மாவின் இச்சைக்கு அடங்கி உள்ள காரணத்தால், அவனே “மஹான்” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறான். அதனைக் காட்டிலும், தேராக உருவகப்படுத்தப்பட்ட சரீரத்தை வசப்படுத்துதல் மேலும் முக்கியம் ஆகும்;

காரணம், ஜீவாத்மா தனது அனைத்து புருஷார்த்தங்களையும் அடைவதற்கான ஸாதனமாக இருந்து, அந்தச் செயல்களில் உதவுவதால் ஆகும்.

சரீரத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன், அனைத்திற்கும் அந்தராத்மாவாகவும் அந்தர்யாமியாகவும் இருந்து நியமிப்பவனாகவும், அடையப்படவேண்டிய இலக்காகவும் உள்ள பரமபுருஷனே ஆவான்; காரணம், மேலே கூறப்பட்டவை அனைத்தும், ஆத்மா முடிய உள்ள அனைத்தும், அந்தப் பரமபுருஷனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு ஏற்ப நடைபெறுவதால் ஆகும். அவனே அனைத்தையும் உள்ளிருந்து கட்டுப்படுத்துவதால், உபாஸகனுடைய உபாஸனத்தையும், அவனே செய்விக்கிறான். ப்ர. ஸூ. (2-3-40) - பராத்து தச்ச்ருதே: - என்பதன் மூலம், ஜீவாத்மா செயலாற்றுதல் என்பதும் பரமபுருஷனை நம்பியே ஆகும் என்று கூறப்பட உள்ளது. மேலே கூறப்பட்ட பலவற்றையும் கட்டுப்படுத்தும் பொருட்டுச் செய்யப்படும் உபாஸனையின் பயனை அடைவதற்கு ஏற்ற உயர்ந்த இலக்காக, பரமபுருஷனே உள்ளான். இதுவே, கட. (3-11) - புருஷாந் த பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்டா ஸா பரா கதி: - புருஷனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது எதுவும் இல்லை; அவனே உயர்ந்த எல்லையாகவும், உயர்ந்த கதியாகவும் உள்ளான் - என்று கூறப்பட்டது. இது போன்றே அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் ப்ரு. (3-7-22) - ய ஆத்மநி திஷ்டந் - யார் ஆத்மாவின் உள்ளானோ - என்பது போன்றவற்றால், அனைத்தையும் நேரடியாகக் காண்பவனாகவும் நியமிப்பவனாகவும் உள்ளான் என்பதும், ப்ரு. (3-7-23) - ந அந்ய: அஸ்தி த்ரஷ்டா - அவனை போன்று காண்பவன் யாரும் இல்லை - என்பதன் மூலம், அவனை நியமிப்பவர்கள் வேறு யாரும் இல்லை என்பதும் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் (18-14) - அதிஷ்டாநம் ததா கர்த்தா கரணம் ச ப்ருதக்விதம் | விவிதா ச ப்ருதக் சேஷ்டா தைவம் ச ஏவ அத்ர பஞ்சமம் - கர்மங்களால் பலனை அடையும் விஷயத்தில் கர்மம் செய்கின்ற சரீரம், செய்பவன், தனித்தனியான இந்த்ரியங்கள் மற்றும் ஐந்தாவதாக தெய்வமும் காரணமாகும் - என்று கூறப்பட்டது. இங்கு கூறப்பட்ட தெய்வம் என்பது புருஷோத்தமனையே குறிக்கும் என்று கீதையில் (15-15) - ஸர்வஸ்ய ச அஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்ட: மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநம் போஹநம் ச - நான் அனைத்து உயிர்களின் இதயங்களிலும்

உள்ளேன், என்னிடமிருந்தே ஞாபகத்திறன், ஞானம், மறதி போன்றவை ஏற்படுகின்றன - என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். அவனை வசப்படுத்துதல் என்பது, அவனிடம் சரணாகதி அடைதலே ஆகும். இதனை கீதை (18-61, 62) - ஈச்வர: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுந திஷ்டதி | ப்ராம்யந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ரூடாநி மாயயா || தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத - அர்ஜுனா! சரீரம் என்ற இயந்திரத்தில் ஏற்றி வைக்கப்பட்டுள்ள அனைத்து ஜீவராசிகளையும், அவர்களுடைய இதயத்தில் உள்ள ஈச்வரன், தனது மாயையால், (அவரவர்களுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி) சுழல வைக்கிறான். நீ அனைத்து விதங்களிலும் அந்த ஈச்வரனையே சரணம் புகுவாயாக - என்று கூறியது.

ஆகவே, கட. (3-3) - ஆத்மாநம் ரதிநம் வித்தி - ஆத்மாவைத் தேரில் அமர்ந்திருப்பவனாக அறிவாயாக - என்று தொடங்கும் வாக்கியம் மூலம், இந்திரியங்கள் முதலானவை, தேரில் அமர்ந்துள்ளவன் முதலானவைகளாக உருவகப்படுத்தப்பட்டன; தொடர்ந்து அவையே, கட. (3-10) - இந்திரியேப்ய: பரா ஹி அர்த்தா: - இந்திரியங்களைக் காட்டிலும், அவற்றால் அறியப்படும் விஷயங்கள் உயர்ந்தவை - என்று, நேரடியாக அவற்றைக் குறிக்கும் சொற்களால் (இந்திரியம் போன்ற சொற்கள்) கூறப்பட்டன. ஆனால், முன்பு நேராக உருவகம் செய்யப்பட்ட சரீரம் குறித்து இந்த வரியில் ஏதும் கூறப்படவில்லை. எனவே, எஞ்சி உள்ளதான அந்தச் சரீரம் என்பதே இந்த வரியில், "அவ்யக்தம்" என்று கூறப்பட்டதாகிறது. ஆகவே, கபிலதந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டதான ப்ரதானம் என்பதற்கு இங்கு ப்ரஸங்கம் இல்லை (அதாவது கூறப்படவில்லை).

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 288)

தடைகள் விலகுதல் மற்றும் விருப்பம் நிறைவேறுதல்

மூலம் - இப்படி “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று கார்யகாரண ரூப ஸமஸ்த ப்ரதிபந்த ப்ரவாஹ நிவ்ருத்தியைச் சொல்ல, ஸ்வத:ப்ராப்தமான பரிபூர்ண பகவதநுபவ ஆவிர்பாவம் சொல்லிற்றாயிற்று. “யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா மலப்ரசுளாநாந்மணே: | தோஷ ப்ரஹாணாந் ந ஜ்ஞானம் ஆத்மன: க்ரியதே ததா || யதோதபாந கரணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம் | ஸதேவ நீயதே வ்யக்திம் அஸத: ஸம்பவ: குத: || ததா ஹேயகுண த்வம்ஸாத் அவபோதாததயோ குணா: | ப்ரகாச்யந்தே ந ஜன்யந்தே நித்யா ஏவாத்மனோ ஹி தே ||” என்று ஸ்ரீசௌநகபகவான் அருளிச்செய்தான். ஜ்ஞாந த்ரவ்யமும், இதினுடைய ஸர்வவிசேஷ விகாஸத்துக்கு ஸ்வரூப யோக்யதா ரூபையான சக்தியும் நித்யங்களாகையாலே அவற்றில் ஆவிர்பாவ சப்தம் முக்யம். ஸர்வவிசேஷ விகாஸமும், துக்க நிவ்ருத்தியாதிகளும், ஸங்கல்பாதிகளும், கைங்கர்யங்களும் ஆகந்துகளாயிருக்க, இவை நிவ்ருத்தி ப்ரதிபந்த ஸ்வரூப உபாதிகங்களாகையாலே மேல் முழுக்க நடக்கும்படி தோற்றுக்கைக்காக இவற்றில் “ஆவிஸ்ஸ்யுர்மம ஸஹஜ கைங்கர்ய விதய:” இத்தயாதிகளாலே ஆவிர்பாவ சப்தம் ப்ரயுக்தமாகிறது. ஸ்வரூப யோக்யத்வத்தாலே கர்போபாதிகமாக பஹுவிதமான ஆநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்கள் நடந்த பகவத்விபூதியான வஸ்துக்களுக்கு மேலெல்லாம் மோக்ஷதசையில் ஆநுகூல்யமே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாகையாலே, அதிலும் ஆவிர்பாவ சப்தத்துக்கு விரோதமில்லை. ஆகையால் “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ன இவ் அநுகூல அவஸ்தாந்தரம் ஸித்தமாயிற்று.

விளக்கம் – இவ்விதமாக கீதை (18-66) – ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி – என்பது, காரண வடிவில் உள்ள தடைகள் (பகவான் தண்டித்தல்) மற்றும் கார்ய வடிவில் உள்ள தடைகள் (அவித்யை போன்றவை) ஆகிய அனைத்தின் நீக்கம் குறித்துக் கூறுவதாக உள்ளது; இதன் மூலம், பகவத் அனுபவம் பரிபூர்ணமாக வெளிப்படுகின்ற நிலையைக் கூறுவதாகக் கருத்து. இதனை பகவான் சௌநகர் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (104 – 55, 56, 57) - யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா மலப்ரக்ஷாந நாந்மணே: தோஷப்ரஹாணாந் ந ஜ்ஞாநமாத்மந: க்ரியதே ததா யதோதபாநகாணாத் க்ரியதே ந ஜலாம்பரம் ஸதேவ நீயதே வ்யக்திம் அஸத: ஸம்பவ: குத: ததா ஹேய குணத்வம்ஸாத் அவபோதாதயோ குணா: ப்ரகாச்யந்தே ந ஜ்ஞாயந்தே நித்யா ஏவ ஆத்மாநோ ஹி தே - வைரம் போன்ற கற்களில் உள்ள அழுக்கை நீக்குவதால் அதற்குப் புதிதாக ஒளி உண்டாவதில்லை; இது போன்றே சரீர தொடர்பு காரணமாக ஏற்பட்ட தோஷங்களை நீக்குவதால் ஆத்மாவிற் குப் புதிதாக ஞானம் உண்டாகுவதில்லை; குளம் கிணறு போன்றவற்றை வெட்டும்போது அங்கு புதிதாக நீர் உண்டாவதில்லை, மறைந்திருந்த நீர் மீண்டும் வெளிப்படுகிறது; இது போன்று தாழ்வான குணங்கள் அனைத்தும் மோக்ஷம் அடையும்போது நீங்கிய பின்னர், ஞானம் போன்ற இயல்பான தன்மைகள் ஆத்மாவிடம் வெளிப்படுகின்றன, அவை புதிதாக உண்டாவதில்லை, அவை ஆத்மாவிடம் எப்போதும் உள்ளவை அல்லவோ – என்று அருளிச்செய்தார். ஞானம் என்னும் திரவியம் (அதாவது தர்மபூத ஞானம்) மற்றும் அனைத்தையும் பரவி நிற்கும் அதன் சக்தி ஆகிய இரண்டும் நித்யமாக உள்ளதால், அவற்றைக் குறித்து “இருப்பது வெளிப்படுதல்” என்று கூறுவதே சரியானதாகும். அனைத்து வஸ்துக்களிலும் ஞானம் பரவி நிற்பது, துக்கங்களிலிருந்து விடுதலை, ஸங்கல்பங்கள், கைங்கர்யங்கள் ஆகிய அனைத்துமே புதிததாக வருபவையே ஆகும்; ஆனாலும் அவற்றின் வெளிப்படுதல் என்பது “தடைகள் நீங்குதல்” முதலான உபாதிகளைப் பொறுத்தே அமைகிறது என்பதை உணர்த்தும்விதமாகவும், இந்த உபாதிகள் மறையும்போது இவை அனைத்தும் தாமாகவே வெளிப்படுகின்றன என்பதாலும் இவற்றைக் குறித்து, அஷ்டச்லோகி (3) - ஆவிஸ்ஸ்யுர்மம ஸஹஜ கைங்கர்ய விதய: - எனக்கு இயல்பாகவே அமைந்துள்ள பலவிதமான கைங்கர்யத்தன்மைகள் வெளிப்படட்டும் – என்பது போன்ற வரிகளில் உள்ளது போன்று, “இருப்பது வெளிப்படுதல்” என்று கூறுவதே பொருத்தமாகிறது. ஸம்ஸார நிலையில் உள்ளபோது, இந்த உலகில்

பகவானுடைய உடைமைகளாக உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களில், பலவிதமான வஸ்துக்கள் நமக்கு ஏற்புடையதாக இல்லாமலும், சில வஸ்துக்கள் மட்டுமே ஏற்புடையதாக உள்ளதாகவும் இருப்பதற்குக் காரணம், “கர்மம்” என்னும் உபாதியே ஆகும். ஆனால் அவை அனைத்தின் இயல்பும் “ஏற்கப்படக்கூடியவை” என்பதாகவே உள்ளதால், மோக்ஷ நிலையில் அவை அனைத்துமே ஏற்புடையதாக ஆகின்றன என்பதால், அந்த நிலையிலும் “இருப்பது வெளிப்படுதல்” என்று கூறுவதில் முரண்பாடில்லை. ஆகவே கீதை (18-66) - ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - என்பதன் மூலம், அனைத்து வஸ்துக்களும் தங்களுக்கு இயல்பாகவே உரியதான ஏற்புடைய தன்மையுடன் வெளிப்படும் நிலையை ஜீவாத்மா அடைகிறான் என்பது உணர்த்தப்படுகிறது.

மூலம் - “ஏக” சப்தத்துக்கு உபாய பலைக்யம் பொருளானபோது, இவ் இஷ்டப்ராப்தியும் இச் ச்லோகத்திலே ஸுவ்யக்தமாகச் சொல்லிற்றாம். கீழில் ச்லோகத்திலே விசதமாகச் சொன்ன அர்த்தம் இங்கு ப்ராப்தி விரோதியைக் கழிக்கையாலும், “ஏக” சப்தத்தில் விவக்ஷாவிசேஷத்தாலும் சொல்லிற்றாம். ஆன பின்பு இது ஸாபேக்ஷமாய்க் கொண்டு கீழில் ச்லோகத்துக்கு சேஷமாகிறதன்று.

விளக்கம் - சரமச்லோகத்தில் உள்ள “ஏக” என்னும் சொல்லானது உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகிய இரண்டின் சேர்க்கையையும் குறிக்கும் என்று கொண்டால், இந்த ச்லோகத்தின் மூலம் “விரும்பியதை அடைதல்” என்னும் பலனும் மிகத்தெளிவாகக் கூறப்பட்டது என்று கருத்து. ஆகவே கீதை (18-65)ல் கூறப்பட்ட கருத்தானது, இந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட “இலக்கைத் தடுக்கும் விரோதிகளை நீக்குதல்” என்னும் கருத்து மற்றும் “ஏக” என்னும் சொல்லில் உள்ள விளக்கமான கருத்து ஆகியவற்றாலும் வெளிப்படுகிறது. ஆகவே சரமலோகமானது, இதற்கும் முந்தைய ச்லோகத்தின் “பொருள் விளக்கம்” என்று கருதி, அதன் எஞ்சிய பாகமே ஆகும் எனக் கூற இயலாது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 108)

வ்யாக்யானம் - [7] (ஐச்சமாக இருத்தியுறக்கொண்ட ஸ்வப்ரயோஜநத்தை யருளிச்செய்ய) அவன் “நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் போதுபோக்காக வும்மைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள வைத்தோங்காணும்” என்று கர்மமடியாகவன்றிக்கே தன்னிச்சையாலேயிருத்தி “உறப் பலவின் கவி” என்கிறபடியே தனக்குத்தகுதியான கவிகளைப் பாடுவித்துக்கொண்ட ஸ்வப்ரயோஜநமும் பரப்ரயோஜநமுமான வித்தை வைத்ததுக்குஹேதுவாக வருளிச்செய்ய. (என் சொல்லி யெந்நாள் பார் விண்ணீரிறப்பெதிரெதுவு மென்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியோடே) வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகள் முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்கத் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட உபகாரத்தை யநுஸந்தித்து “என் சொல்லி நிற்பனோ”, “எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ”, “பார் விண்ணீர் முற்றுங்கலந்து பருகிலுமார்வனோ”, “இறப்பெதிர்காலம் பருகிலுமார்வனோ” என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்தித்தால் எங்ஙனே நான் தரையில் கால்பாவுவது; அவ்வுபகாரத்தை காலதத்வமுள்ளதனையும்நுஸந்தித்தாலும் பர்யாப்தனாகிறிலேன், ஸகல ஸ்தலங்களிலுமுண்டான ஸகல சேதநருடையவும் வாகாத்யுபகரணங்களை நானொருவனுமேயுடையேனுமாய் காலத்யத்திலும் பேசியநுபவித்தாலும் த்ருப்தனாவேனோ! “உதவிக் கைம்மாறு” என்று தொடங்கி, “எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே” என்று இதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணுவோமென்னில் அதுவும் ததீயமாயிருக்கையாலே உபய விபூதியிலும் செய்யலாவதொன்றில்லை யென்னும்படியான உபகாரஸ்ம்ருதியோடே கூடிக்கொண்டு.

விளக்கம் - (ஐச்சகமாக இருத்தி) - ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நமக்கும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பொழுது போகவேண்டும் என்ற காரணத்திற்காகவே உம்மைக் கொண்டு இந்தத் திருவாய்மொழியைப் பாடும்படியாகச் செய்தோம். அதன் காரணமாகவே உம்மை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நிறுத்தினோம்”, என்று கூறினான்; அதாவது கர்மம் காரணமாக நிறுத்தாமல், தனது இச்சை காரணமாக நிறுத்தி. (உறக்கொண்ட) - திருவாய்மொழி (7-9-9) - உறப் பலவின் கவி - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்குத் தகுதியான உள்ள கவிகளைப் பாடும்படிச் செய்த. (ஸ்வ பர ப்ரயோஜநத்தை அருளிச்செய்ய) - தனது பயனும், மற்றவர்களுக்குப் பயனும் என்பதான திருவாய்மொழியை இந்த உலகில் வைத்ததற்கு காரணமாக அருளிச்செய்ய. (என் சொல்லி எந்நாள் பார் வீண்ணீர் இருப்பு எதிர்) - வேதவ்யாஸர், பராசரர், வால்மீகி போன்ற பல மஹரிஷிகள் உள்ளபோதிலும், முதலாழ்வார்கள் உள்ளபோதிலும், தன்னைக் கொண்ட கவி பாடும்படியாகச் செய்த உபகாரத்தை எண்ணியபடி, திருவாய்மொழி (7-9-2) - என் சொல்லி நிற்பனோ, திருவாய்மொழி (7-9-7) - எந்நாள் சிந்தித்தார்வனோ, திருவாய்மொழி (7-9-8) - பார் விண்ணீர் முற்றுங்கலந்து பருகிலுமார்வனோ, திருவாய்மொழி (7-9-9) - இறப்பு எதிர்காலம் பருகிலும் ஆர்வனோ - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில், “அவன் செய்த உபகாரங்களை எண்ணினால் நான் எனது கால்களைத் தரையில் எப்படி வைப்பேன், அந்த உபகாரத்தை எண்ணினால் காலதத்வம் உள்ளது முடியவும் நிறைவு பெறாமல் உள்ளேன். அனைத்து இடங்களிலும் உள்ள அனைத்து மனிதர்களுடைய வாக்கு முதலான உறுப்புக்களை நான் ஒருவன் மட்டுமே பெற்றவன் என்றாகி, மூன்று காலங்களிலும் பேசி அனுபவித்தாலும் கூட மனநிறைவு அடைவேனோ?” என்கிறார். (ஏதும் என்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியோடே) - திருவாய்மொழி (7-9-10) - உதவிக் கைம்மாறு - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (7-9-10) - எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே - என்பது முடிய உள்ள வரிகளில் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இதற்குக் கைம்மாறாக நம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்துவிடுவோம் என்றால், அதுவும் அவனுடைய உடைமையாக உள்ளது; ஆகவே நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டிலும் செய்யத்தக்க கைம்மாறு ஏதும் இல்லை என்று தீர்மானித்து, “செய்ந்நன்றி அறிதல்” என்பதை மனதில் நிலைநிறுத்தி.

வ்யாக்யானம் - [8] (தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம் பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர்குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக காந கோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர்) “செம்பவளத்திரள்வாய் தன் சரிதை கேட்டான்” என்கிறபடியே பிராட்டியையொழிய பெருமாள் தனியிருந்தவிருப்பிலே குசலவர்கள் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்பித்தாப்போலன்றிக்கே, “இன்பம் பயக்க வெழில்மலர் மாதருந்தானு மிவ்வேழுலகை யின்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து” என்று ஆனந்தமயனான தனக்கும் ஆனந்தவர்த்தகையான பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே லோகமடங்க வாழும்படி உபய விபூதி நாதத்வத்தால் வந்த வேறுபாடு தோற்றவெழுந்தருளியிருந்த “நிலத்தேவர் குழு வணங்கும் சிந்தைமகிழ் திருவாறன்விளை”யில் அந்தபூஸூரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே ப்ரத்யுபகாரமாகத் திருவாய்மொழி கேட்பித்தடிமை செய்யப்பா(ரி)ர்த்து, திருவாறன்விளையிலே பரத்வவிமுகமாம்படி தம் நெஞ்சு ப்ரவணமாகையாலே “திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின் சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும்” என்று பகவதநுபவ ஜநித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாக “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” என்று ஸாமகாநம் பண்ணும் பரமபதத்தில் கோஷ்டியையும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் நினைவுக்கு வாய்த்தலையிலே யிருந்து எல்லாருடைய நினைவுமறியும் அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியறிய விஸ்மரித்தவர்.

விளக்கம் - (தன் சரிதை கேள்வி ஆகாமல்) - பெருமாள் திருமொழி (10-8) - செம்பவளத்திரள்வாய் தன் சரிதை கேட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப சீதை இன்றி இராமன் தனித்து நின்ற காலத்தில் குசலவர்கள் அவனை இராமாயணம் கேட்கும்படிச் செய்தது போன்று அல்லாமல், (இன்பம் பயக்க இருந்த) - திருவாய்மொழி (7-10-1) - இன்பம் பயக்க எழில் மலர் மாதரும் தானும் இவ்வேழுலகை இன்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து - என்று ஆனந்தமயனாக பெரியபிராட்டியும் தானுமாக உள்ள சேர்த்தி நிலையில், அனைத்து லோகங்களும் வாழும்படியாக, “இரண்டு விபூதிகளுக்கும் நாதன்” என்று வேறுபாடு வெளிப்படும்படியாக எழுந்தருளியிருந்த. (நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக) - திருவாய்மொழி (7-10-10) - நிலத்தேவர் குழு வணங்கும் சிந்தைமகிழ் திருவாறன்விளை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள திருவாறன்விளையில் இந்தப் பூமியின் தேவர்களாகிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கூட்டத்தில், அவனுக்குக் கைம்மாறாகத் திருவாய்மொழியைக் கேட்கும்படிச் செய்து, இவ்விதமாக அடிமை செய்ய முனைந்து. (காந கோஷ்டியையும் தேவபிரான் அறிய மறந்தவர்) -

பரமபதத்தில் அவன் உள்ள தன்மையில் சிந்தை செய்யாதபடியாக திருவாறன்விளையில் மட்டுமே தனது நெஞ்சம் ஈடுபட்டதால், திருவாய்மொழி (7-10-10) – திருவாறன்விளையுறை தீர்த்தனுக்கற்றபின் சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும் - என்பதற்கு ஏற்ப பகவத் அனுபவத்தால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு வெளிப்படும்படியாக, “ஹாவு ஹாவு ஹாவு” என்று ஸாமகானம் செய்தபடி உள்ள பரமபதத்தில் உள்ள கூட்டத்தைக் கூட, இயல்பாகவே அனைத்தும் அறிந்தவனும் நினைவுகள் தோன்றும் இடத்தில் நின்றபடி இருந்து அனைவருடைய நினைவுகளையும் அறிபவனும் ஆகிய அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி அறியும்போதே மறந்தவர்.

வ்யாக்யானம் - [9] (சரமோபாய பரரானார்க்கு) கீழ்த்தாமருளிச்செய்யக் கேட்ட ஸித்த ஸாதநத்திலே தத்பரரானவர்களுக்கு. (நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றில் முள்ளித்தொழுமினென்று ப்ராப்ய ஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஏழாம்பத்தில்) அதாவது “நீணகரமதுவே மலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருவாறன்விளை வாணனையாயிரந்தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம்”, “உள்ளித் தொழுமின் தொண்டர்” என்று நிரதிசய போக்யமான திருவாறன்விளையாகிற மஹாநகரமே ப்ராப்யம்; அங்கெழுந்தருளி நிற்கிற உஷாநிருத்த கடகனானவனே அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகம். இவ்வர்த்தத்தில் மாறாட்டமில்லை ஆகையால் இவ்வர்த்தத்தில் ருசியுடையீர் புத்திபண்ணுங்கோள் என்று ப்ராப்யத்தினுடைய அவதி ததீயவிஷயமென்றும் ப்ராபகத்தினுடைய அவதி அர்ச்சாவதார ஸுலபனானவனே யென்று மிவ்வர்த்தத்தை தம்முடைய உகப்பாலே வெளியிட்டருளுகிறார் ஏழாம்ப பத்திலென்கை.

விளக்கம் - (சரமோபாய பரரானார்க்கு) - இதுவரை தான் அருளிச்செய்ததான ப்ரபத்தி குறித்துக் கேட்டு, அதில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களுக்கு, (நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றில்) – திருவாய்மொழி (7-9-7) – நீணகரமதுவே மலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருவாறன்விளை வாணனையாயிரந்தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றிலம் - என்றும், (உள்ளித் தொழுமின் என்று) - திருவாய்மொழி (7-9-6) – உள்ளித் தொழுமின் தொண்டர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எல்லையற்ற இனிமை பொருந்தியதான திருவாறன்விளை என்னும் உயர்ந்த இடமே அடையத்தக்க பேறாகும்; அங்கு எழுந்தருளியுள்ளவனும், உசைஷ மற்றும் அநிருத்தனைச் சேர்த்து வைத்தவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனே அந்தப் பேற்றை

அடைவதற்கு வழியாவான். இந்தக் கருத்தில் எந்தவிதமான மாறுபாடும் இல்லை. ஆகவே இந்தக் கருத்தில் ருசியைக் கொண்டவர்கள், உங்கள் புத்தியில் இதனை நிறுத்துங்கள் என்று. (ப்ராப்ய ஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஏழாம்பத்தில்) - பேற்றினுடைய எல்லை நிலம் என்பது அவனுடைய ஸம்பந்தம் கொண்ட விஷயம் என்றும், உபாயத்தின் எல்லை நிலம் என்பது அர்ச்சாவதாரமாக எளிதில் அடையலாம்படி நிற்கும் அவனே என்றும் உள்ள இந்தக் கருத்துக்களை, தன்னுடைய அளவற்ற மகிழ்வு காரணமாக ஏழாம்பத்தில் வெளியிட்டார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்தஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 253)

4-1-6 வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தது மாமழை மொக்குளின் மாய்ந்து மாய்ந்து
ஆழ்ந்தாரென்றல்லால் அன்று முதலின்றறுதியா
வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தே நிற்பரென்பதில்லை நிற்குறில்
ஆழ்ந்தார் கடற்பள்ளி யண்ணலடியவராமினோ

பொருள் - “வாழ்ந்தார்கள்” என்று தங்களை எண்ணிக் கொள்பவர்கள் அனைவரும், மிகுந்த மழையில் தோன்றும் நீர்க்குமிழி போன்று அழிந்தபடி இருந்தார்கள் அல்லாமல், ஸ்ருஷ்டி காலம் தொடங்கி இதுவரை ஒரே தன்மையுடன் வாழ்ந்தார்கள் என்பது கிடையாது. ஆகவே நிலையான வாழ்வு கிட்டவேண்டும் என்றால், ஆழ்ந்து நிறைந்துள்ள திருப்பாற்கடலைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்டவனும் அனைவருக்கும் எஜமானனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுக்கு அடியவர் என ஆவீர்களாக.

அவதாரிகை - வைத்யர்கள் பிழைத்தாரையெண்ணுமாபோலே முடிந்தவர்களை யெண்ணுகிறதென்? ஜீவித்தவர்களும் சிலரில்லையோ? என்ன, அது இருந்தபடி கேட்கலாகாதோ பின்னை? என்கிறார்.

விளக்கம் - “வைத்தியர்கள் தங்களால் பிழைக்க வைக்கப்பட்டவர்களை எண்ணுவது போன்று, இறந்தவர்களையும் எண்ணுவது ஏன்? ஒரு சிலர் வாழ்ந்தபடி உள்ளனர் அல்லவோ?” என்று ஆழ்வாரிடம் சிலர் கேட்டனர். இதற்கு

ஆழ்வார், “அவர்கள் வாழ்கின்ற நிலையைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ?”, என்று விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வாழ்ந்தார்கள் இத்யாதி) - ஜீவித்தாராயிருக்கிறவர்கள் ஜீவித்ததெல்லாம். அவர்கள் வாழ்ந்தாராக நினைத்திருக்கிறார்கள்; இவர் “விநாசம்” என்று இருக்கிறார். அவர்கள் வாழ்வாக நினைத்திருக்கிற இத்தையிறே, “இன்னங்கெடுப்பாயோ” என்று கேடாகவே நினைத்திருக்கிறது. (மாமழை மொக்குளின்) - பெருமழைக்குமிழிபோலே; “ஜலபுத்தவத் ஸமம்”. “மாமழை” என்கிறது, அநந்தரம் விழுந்த துளியோடே நசிக்குமென்கைக்காக. “மாய்ந்து மாய்ந்து” - நசித்து நசித்து. (ஆழ்ந்தாரென்றல்லால்) - ஜீவித்த நாள் பண்ணின பாபத்தாலே அதோகதியிலே விழுந்து தரைப்படுமதொழிய. (அன்று இத்யாதி) - ஸ்ருஷ்டி காலந்தொடங்கி இற்றையளவும் அவர்கள் ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட்ட ஜீவித்தே போந்தார்களென்னு மிவ்வர்த்தந்தானும் முதலிலேயில்லை.

விளக்கம் - (வாழ்ந்தார்கள் இத்யாதி) - “வாழ்ந்தார்கள்” என்று கூறப்படும் அனைவரும் வாழ்ந்தது அனைத்தும். அதாவது அவர்களை “வாழ்ந்தவர்கள்” என்று எண்ணுகிறார்கள், ஆனால் ஆழ்வாரோ “கேடு” என்றே எண்ணுகிறார். அவர்கள் “வாழ்வு” என்று எண்ணுவதையே ஆழ்வார், திருவாய்மொழி (6-9-8) - இன்னம் கெடுப்பாயோ - என்று கேடாகவே எண்ணுகிறார். (மாமழை மொக்குளின்) - மிகுந்த மழையில் தோன்றும் நீர்க்குமிழி போன்று. ஜலபுத்தவத் ஸமம் நீரில் ஏற்படுகின்ற நீர்க்குமிழி போன்றதற்குச் சமமான வாழ்வு. “மாமழை” என்று ஏன் கூறப்பட்டது என்றால், அடுத்த விழுகின்ற மழைத்துளியால், முந்தைய துளி மூலம் ஏற்பட்ட நீர்க்குமிழி அழியும் என்பதால் ஆகும். “மாய்ந்து மாய்ந்து” என்றால், “அழிந்து அழிந்து தோன்றியபடி இருத்தல்” என்று பொருள். (ஆழ்ந்தார் என்றல்லால்) - வாழ்ந்த காலத்தில் செய்த பாபங்கள் காரணமாகத் தாழ்ந்த கதியில் சென்று புதைவது அல்லாமல் வேறு ஏதும் இல்லை. (அன்று இத்யாதி) - ஸ்ருஷ்டி காலம் தொடக்கமாக, இன்று முடிய “அவர்கள் வாழ்ந்தவர்கள்” என்று கூறலாம்படியாக ஒரே நிலையுடன் வாழ்ந்து வந்தனர் என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வாழ்வதில்லை.

வ்யாக்யானம் - (நிற்குறில்) - நிலைநின்ற புருஷார்த்தம் வேண்டியிருந்திகோளாகில். (ஆழ்ந்தார் இத்யாதி) - ஆழ்ந்து பரந்த கடலைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேச்வரன். திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்துக்கீடாக உறுத்தாதபடியான ஆழத்தையுடைத்தாய், திவ்யாவயவங்களைப் பரப்பிக் கொண்டு கண்வளருகைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தாகை. திருப்பாற்கடலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது கர்மவச்சயனாயன்றிறே, ஆச்ரயணீயனாகைக்கிறே. ஆனபின்பு, அவனை நினைவோடே சேர ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுக்கோள். (அடியவராமினோ) அவன் சேஷியாயிற்ற பின்பு நீங்கள் உங்களுடைய சேஷத்வத்தை இசையப் பாருங்கோள். அதவா, (அடியவராமினோ) அடிமையல்லாததொரு வஸ்துவை இன்று அடிமையாக்கிக் கொடுத்ததாக நினைத்திருக்கும் பகவதபிப்ராயத்தாலே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

விளக்கம் - (நிற்குறில்) - ஆகவே நிலையான புருஷார்த்தம் உங்களுக்கு வேண்டும் என்றால். (ஆழ்ந்தார் இத்யாதி) - ஆழமாகவும் பரந்ததாகவும் உள்ள திருப்பாற்கடலைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன். திருமேனியின் மென்மைக்கு ஏற்ப உறுத்தாதபடி ஆழமாக உள்ளதாகவும், தனது திவ்யமான அவயவங்களை நன்றாகப் பரப்பியபடி கண்வளர்வதற்கு ஏற்றவிதமாக விரிந்துள்ளதாகவும் இருத்தல். திருப்பாற்கடலில் கர்மத்தின் காரணமாக வந்து கண்வளரவில்லை; அனைவரும் தன்னைப் பற்றுவதற்காகவே ஆகும். ஆகவே, அவனை எப்போதும் எண்ணியபடி, உங்களுடைய ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ள புருஷார்த்தத்தைப் பற்றுவீர்களாக. (அடியவர் ஆமினோ) - அவன் எஜமானன் என்றான பின்னர், நீங்கள் உங்களுடைய அடிமைத்தனத்தைக் கைக்கொள்ள முயல்வீராக. அல்லது, (அடியவர் ஆமினோ) “இதுவரை தனக்கு அடிமையாகாமல் நின்ற ஒரு வஸ்துவை இன்று நமக்கு அடிமை ஆக்கிக் கொண்டோம்” என்று ஸர்வேச்வரன் எண்ணியதாகவும் கொள்ளலாம்.

4-1-7 ஆமின் சுவையவை யாரோடடிசிலுண்டார்ந்த பின்

தூமென்மொழி மடவார் இரக்கப் பின்னுந் துற்றுவார்

ஈமினெமக்கொரு துற்றேன்று இடறுவராதலின்

கோமின் துழாய்முடி யாதியஞ்சோதி குணங்களே

பொருள் - இந்த ப்ரக்ருதிக்கு ஏற்றவிதமாகவும், இனிமையாகவும், உலகில் ப்ரஸித்தமாகவும் உள்ள அறுசுவையுடன் (தித்திப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு துவர்ப்பு) கூடியதான உணவை உட்கொண்டு வயிறு நிறைந்த பின்னர், தூய்மையுடன் கூடிய மென்மையான சொற்களை உரைக்கின்ற பெண்கள், “மேலும் சிறிது உண்ண வேண்டும்”, என்று விண்ணப்பம் செய்ய; அதனை மறுக்காமல் மேலும் தங்களை வருத்திக்கொண்டு உண்பார்கள். அவ்விதம் உண்டவர், பின்னர் ஒரு காலத்தில், “எங்களுக்கு ஒரு பிடியாவது உணவு அளிப்பீராக”, என்று விண்ணப்பித்து, அது கிடைக்காத காரணத்தால் ஒவ்வொரு வீட்டு வாசலையும் தட்டியபடி திரிவார்கள். ஆகவே திருத்துழாயைத் தனது திருமுடியில் அலங்காரமாகக் கொண்டதால் எல்லையற்ற இனிமை நிறைந்தவனாகவும், அனைத்திற்கும் காரணமாகவும், காண்பதற்கு இனிமையாகவும் தேஜோமயமாகவும் உள்ள திருமேனி கொண்டவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களை எப்போதும் அனுபவிப்பீராக.

அவதாரிகை - “ஐச்வர்யத்துக்கு நீர் சொல்லுகிற தோஷம் உண்டேயாகிலும், அந்நபாநாதிகள் தாரகமுமாய் போக்யமுமாயிருக்கிற ஆகாரமுண்டே” என்ன; “அதுவும் நிலை நில்லாது” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் ஒரு சிலர், “செல்வம் போன்றவற்றுக்கு நீவிர் கூறுவதான நிலையற்றவை முதலான தோஷங்கள் உள்ளது. ஆனால் உணவு முதலானவற்றுக்கு, உயிர் வாழ்கைக்குக் காரணமாக இருத்தல் மற்றும் இனிமையாக இருந்தல் முதலான தன்மைகள் உள்ளன அல்லவோ?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அவையும் நிலையற்றவையே ஆகும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆமின் சுவை) ஆன இனிய சுவை; நன்றான நல்ல ரஸம். (அவையாறோடு) “ஷட்ரஸம்” என்று ப்ரஸித்தமானவற்றோடே கூட. (அடிசிலுண்டு) முன்பு இரந்துண்டு திரிந்தவன், நாழியரிசி பெற்று ஜீவிக்கப் புக்கவாரே, ஒரு வெள்ளாட்டியையும் ஸம்பாதித்து, “முதலியார்” என்னவும் பண்ணி, “அடிசிலுண்ணா நின்றார்” என்னவும் பண்ணும். (ஆர்ந்த பின்)

கண்டதடைய இட்டு வயிற்றை நிரப்பி, உதிரங் குடித்து வாய்விட்ட அட்டைபோலே பெயரவும் திரியவும் மாட்டாதே கிடந்து புரளா நிற்குமே; அவ்வளவிலே அவனுக்கு ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார் சில ஸ்த்ரீகள் வந்து, “உடம்பு பதர் போலேயிருந்தது; இது கொண்டு எங்ஙனே ரக்ஷயவர்க்கமான எங்களை நோக்கப் பார்க்கிறது?” என்பார்கள்; அதைக் கேளா, “நாம் உண்டிலோமோ?” என்று இவன்தானும் ப்ரமிக்கும். முன்பு இவர்கள் அபேக்ஷித்தால் மறுக்குமே; ஒரு திரளையைத் திரட்டி, “இது என்? பிடி” என்பார்கள். பின்னை புஜியாதொழியமாட்டானே; அப்பேச்சின் இனிமையிலே துவக்குண்டு பின்னையும் புஜியா நிற்கும். இவர்களை இக்கட்டளையிலே வேறேயொருவன் கைக்கொள்ளுமே; அவர்களையும் முன்புத்தையவனைப்போலே இரந்து ஊட்டாநிற்பர்களே இவர்கள்; அங்கே, தன் வயிறுவாழாமல் சென்று, “நீங்களெல்லாருமாக எனக்கு ஒரு பிடி தரவேணும்” என்னும். (எமக்கு) பண்டு நல்லது கண்டால் தன் வாயில் இடாதே இவர்களுக்கு ஆக்கிப்போந்தவன், தன் செல்லாமையாலே எனக்கு என்கிறானிறே. அப்போதையவனுக்கு ப்ரியமாக அவர்கள் முகம் பாரார்களிறே. (இடறுவர்) - பின்னையும் தட்டித் திரிவர்கள்.

விளக்கம் - (ஆமின்சுவை) - இனிமையான சுவை. நன்றான நல்ல சுவை. (அவை ஆறோடு) - “அறுசுவை” என்பது மிகவும் ப்ரபலமானது அல்லவோ? (அடிசில் உண்டு) - ஆனால் “சோறு உண்ட” என்று கூறாமல், “அடிசில் உண்ட” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். முன்பு யாசித்து உண்ட ஒருவன், நாழி அரிசி பெற்று, வாழ்க்கை ஏற்பட்டவுடன், தன்னுடன் ஒரு தாசியையும் சேர்த்துக்கொண்டு, அவள் அவனை “உயர்ந்தவன்” என்று கொண்டாடி நிற்கும்விதத்தில், “அடிசில் உண்ணாமல் இவன் இருப்பதில்லை” என்னும்படி மாறுகிறான் என்று கருத்து. (ஆர்ந்த பின்) - பின்னர், கண்களால் காண்கின்ற பலவற்றையும் வயிற்றில் நிரப்பி, இரத்தம் குடித்த அட்டைப்பூச்சி போன்று, நகரவும் இயலாமல் புரண்டு படுக்கவும் இயலாமல் தவித்தபடி கிடப்பார்கள். அப்போது இவனுடன் நட்பு கொண்டுள்ள சில பெண்கள் வந்து, “உங்கள் உடம்பு பதர் போன்று உள்ளது. இதனைக் கொண்டு உங்களால் காக்கப்படவேண்டிய எங்களை நீங்கள் எவ்விதம் காக்க இயலும்?”, என்று கூறுவார்கள். இவனும் அதனைக் கேட்டு, “நாம் உணவு உண்டோமா இல்லையோ?”, என்று

மயங்குவான். முன்பு இவர்கள் இது போன்று கூறினால், மேற்கொண்டு உண்ணாமல் மறுப்பான்; ஆனால் ஒரு உருண்டை உணவைக் கைகளில் எடுத்து, “இது என்ன, உண்ணாமல் இருக்கிறீர்கள்? உண்ணுங்கள்”, என்று கூறுவர்; அந்தப் பேச்சின் இனிமை காரணமாக அதனை உட்கொண்டு, அவர்கள் தனக்கு மேலும் உணவு அளிப்பதற்காகக் காத்து நிற்பான். அதன் பின்னர் சிறிது காலம் கழிந்து, அந்தப் பெண்களை வேறு ஒருவன் கைக்கொள்வான். அந்த ஒருவனிடமும் இந்தப் பெண்கள் முன்பு இருந்தவனைப் போன்றே இனிமையாகப் பேசி, உணவை அளித்தபடி இருப்பார்கள். முன்பு இருந்தவன் அந்த இடத்திற்குச் சென்று, “நீங்கள் அனைவருமாகச் சேர்ந்து எனக்கு ஒரு பிடி உணவாவது அளிப்பீராக”, என்று யாசிப்பான். (எமக்கு) - முன்பு தன்னிடம் நல்ல உணவு கிட்டினால் அதனைத் தனது வாயில் உண்ணாமல், அந்தப் பெண்களிடம் கொடுப்பான். அப்படிப்பட்டவன் இன்று தனது வாயில் இடுவதற்கு உணவு இன்றி உள்ளதால் “எனக்கு” என்று கேட்கிறான். அப்போது அவர்கள் அவனுடைய முகத்தைக்கூட நோக்கமாட்டனர். (இடறுவர்) - இவன் பின்னர் “அடுத்த வீடு, அடுத்த வீடு” என்று பல வீடுகளின் கதவுகளைத் தட்டியபடித் திரிவான்.

வ்யாக்யானம் - (ஆதலின்) ஆனபின்பு. ஜீவநத்தின் நிலையாமை இதுவான பின்பு. (கோமின் இத்யாதி) - ஸர்வைச்வர்ய ஸூசகமான திருத்துழாய்மாலையைத் திருமுடியிலே யுடையனாய், ஜகத்காரணபூதனாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தை யுடையனா யிருந்துள்ளவனுடைய குணங்களைக் கோமின். (ஆதியஞ்சோதி குணங்களைக் கோமின்) ஸ்வரூபகதமாயும் விக்ரஹகதமாயுள்ள கல்யாணகுணங்களைச் சேர்த்து அநுபவியுங்கோள். “அஹமந்நாத”, “ஸோச்நுதே” என்று. “ஓவாதவூணாகவுண்” என்கிறபடியே அநுபவியுங்கோள்.

விளக்கம் - (ஆதலின்) - இவ்விதம் உள்ளதால். அதாவது வாழ்க்கையின் நிலையாமை என்பது இப்படியாக உள்ளதால். (கோமின் இத்யாதி) - அனைத்து செல்வங்களையும் கொண்டவன் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துவதான திருத்துழாய்மாலையைத் தனது திருமுடியில் கொண்டவனு, இந்த ஜகத்தின் காரணமாக உள்ளவனும், எல்லையற்ற ஒளி பொருந்திய திருமேனியைக் கொண்டவனும் ஆகிய அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைக் கேட்பீராக.

(ஆதியஞ்சோதி குணங்களைக் கோமின்) - உங்களுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகவும், அவனுடைய திருமேனிக்கு ஏற்றதாகவும் உள்ள திருக்கல்யாண குணங்களை அனுபவிப்பீராக. அஹமந்நாத: - நான் அனுபவிப்பவன் - என்றும், ஸோச்நுதே - அவன் அனுபவிக்கிறான் - என்றும் கூறப்பட்டது. பெரியதிருவந்தாதி (76) - ஓவாத ஊணாகவுண் - என்பதற்கு ஏற்ப அனுபவிப்பீராக.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 115)

104. கையில் கனியென்னக் கண்ணனைக் காட்டித் தரிலும் உன் தன்

மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான் நிரயத்

தொய்யில் கிடக்கிலும் சோதி விண் சேரிலும் இவ்வருள் நீ

செய்யில் தரிப்பன் இராமானுச என் செழுங் கொண்டலே

விளக்கவுரை - உயர்ந்த ஞானம் கிட்டப் பெறாமல், பிழைக்க வழியின்றி முகம் வாடி நாங்கள் நின்றோம். அப்போது, மழை பொழிந்தது போன்று எங்கள் வாட்டம் நீக்கி உமது திருவடிகளின் தொடர்பை அளிக்கவல்ல ஞானத்தை உபதேசித்த எம்பெருமானாரே! உள்ளங்கையில் வைத்த நெல்லிக்கனி போன்று கண்ணனை நீவிர் காண்பித்துத் தந்தாலும், உமது திருமேனியினுடைய ஒளியால் ப்ரகாசிக்கும் குணங்களைத் தவிர வேறு எதனையும் நான் காணமாட்டேன். இதன் காரணம் - கண்ணன் தேரில் நின்று உபதேசித்த பின்னரும் பலருக்கும் மோசஷ் விருப்பம் ஏற்படவில்லை. ஆனால் உமது தொடர்பு ஏற்பட்ட உடனேயே ஊமை ஒருவனுக்கு மோசஷ் விருப்பம் ஏற்பட்டது. மேலும் ஸர்வேச்வரன் எனது கர்மத்திற்கு ஏற்ப எனக்குத் தண்டனையும் அளிப்பான். ஆனால் நீரோ கருணையை மட்டுமே என் மீது பொழிவீர். நான் இவ்விதம் கண்ணனையே வெறுத்து கூறினாலும் நீவிர் என் மீது சீற்றம் கொண்டு என்னை ஸம்ஸாரம் என்ற நரகத்தில் விழும்படிச் செய்தாலும் அல்லது “இவன் நம்மைச் சேர்ந்தவன்” என்று இரக்கம் கொண்டு பரமபதத்திலே சேர்த்தாலும் உமது கல்யாண குணங்களை அனுபவித்தபடி நான் இருப்பேன்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே தத்வஹித புருஷார்த்த தத்யாதாதம்ய ஜ்ஞாநத்தை ஸுவ்யக்தமாம்படி உபதேசித்தார் என்று இவர் இனியராயிருந்தவாறே, அத்தைக் கண்டு, “உபதேசமாத்ரத்துக்கே இப்படி இனியராய்க் கொண்டு ரஸித்திருந்தீர். பகவத் விஷயத்தை ஸாஷாத்தகரிக்கும்படி பண்ணிக் கொடுத்தோமாகில் எப்படி ரஸித்து இனியராயிருக்கக் கடவீரோ?”, என்று எம்பெருமானார்க்குக் கருத்தாக நினைத்து, “தேவரீர் ஸகல ஜந்மநோஹாரி திவ்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு போந்த க்ருஷ்ணனை, கரதலாமலகமாகக் காட்டித்தரிலும், தேவரீருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திலே ப்ரகாசியா நின்றுள்ள கல்யாணகுணங்களை யொழிய, அடியேன் வேறொரு விஷயத்தை வேண்டேன்” என்ன; “இவன் இப்படி மூர்க்குப் பேசலாமோ” என்று சீறுபாறு செய்து அடியேனை ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே விழப்பண்ணினாலும், “நம்மையேப் பற்றியிருக்கிறானிறே” என்று, க்ருபையாலே நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்திடிலும், வர்ஷுகவலாஹகம்போலே பரமோதாரரான எம்பெருமானாரே, தேவரீருடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை அநுபவிக்மைக்குடலான நிர்ஹேதுக பரமக்ருபையாலே தேவரீர் செய்தருளின விபூதித்வயத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, ஏதேனுமோரிடத்தில் கால்பாவி நின்று தரிப்பன்; இல்லையாகில் தரிக்கமாட்டேனென்று ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்தருளுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “உண்மையானதும் நன்மையானதும் ஆகிய புருஷார்த்தத்தை உள்ளது உள்ளபடி தெளிவாக உபதேசம் செய்தார்”, என்று மகிழ்ந்தார். இதனைக் கண்ட எம்பெருமானார், “உமக்கு பகவத்விஷயம் குறித்து உபதேசம் செய்த நிலையிலேயே இவ்விதம் இன்பம் அடைந்து ரஸித்தபடி உள்ளீர். பகவத்விஷயத்தை நேரில் கண்டு அநுபவிக்மைப்படிச் செய்தால் நீவிர் எவ்விதம் இன்பம் அடைந்து ரசிப்பீரோ?”, என்று அமுதனாரிடம் கேட்டார். இதற்கு அமுதனார் எம்பெருமானாரிடம், “அனைத்து உயிர்களுடைய மனதையும் அபகரிக்கும்படியான திவ்யமான லீலைகளைச் செய்தபடி உள்ள க்ருஷ்ணனை நீவிர் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்று காண்பித்துக் கொடுக்கலாம். ஆனாலும் உம்முடைய திவ்யமங்கள திருமேனியில் வெளிப்பட்டபடி உள்ள உம்முடைய திருக்கல்யாண குணங்களை அல்லாமல் நான் வேறு எந்த விஷயத்தையும்

வேண்டமாட்டேன். இதனைக் கேட்ட நீவிர் - இவன் இவ்விதம் தகாதபடி உரைக்கிறான் - என்று எண்ணியபடி என் மீது சீற்றம் கொண்டு, ஸம்ஸாரம் என்ற நரகத்தில் விழச்செய்தாலும் அல்லது உம்முடைய மனத்தில் - இவன் நம்மை மட்டுமே பற்றி நிற்கிறானே - என்று என் மீது கருணை கொண்டு எல்லையற்ற தேஜஸ் நிறைந்த பரமபதத்தில் என்னைக் கொண்டு சேர்த்தாலும், அனைத்து உயிர்களும் வாழவேண்டும் என்று ஒரே போன்று மழையைப் பொழிகின்ற மேகம் போன்ற தாராளகுணம் கொண்ட எம்பெருமானாரே! உம்முடைய திவ்யமங்கள திருமேனியை எப்போதும் நான் அனுபவிக்கக் காரணமாக உள்ளதான உம்முடைய உயர்ந்த கருணையின் விளைவாக தேவீருக்கு உடைமையாக உள்ள இரண்டு விபூதிகளில் ஏதேனும் ஒரு இடத்தில் நான் நிற்பேனாக. அவ்விதம் இல்லையென்றால் நான் தரிக்கமாட்டேன்”, என்று தான் அடைந்த பேற்றை உறுதியாக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எம்செழுங்கொண்டல்) ஒரு பாட்டம் மழை குறைச்சலாயிருந்தால் முகம் வாடிக்கிடக்கும் பயிர் போலே, “வித்யாந்யாசில்பநைபுணம்” என்கிறபடியே, செருப்புக் குத்தக் கற்றனவோபாதியான சாஸ்த்ராந்தரங்களையே அப்யஸித்துக் கொண்டு போந்து, “ஸாவித்யாயா விமுக்தயே” என்கிற தத்வஜ்ஞாநத்தை ப்ராபிக்கப் பெறாதே “வாடினேன் வாடி” என்கிறபடியே உஜ்ஜீவந ஹேதுவன்றிக்கே முகம் வாடிக் கிடக்கிற எங்களுக்கு ஒரு பாட்டம் மழை பொழிந்தாப்போலே விலக்ஷணமான தம் திருவடிகளில் ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கி ஜ்ஞாநோபதேசம் பண்ணி ஜீவநத்தைக் கொடுத்து ஸத்தையை உண்டாக்கினவராகையாலே “செழுங்கொண்டல்” என்கிறார். “தூம ஜ்யோ திஸ் ஸலில மருதாம்” ஸந்நிபாதத்தாலேயுண்டானதாய் ப்ராக்ருதமாய் அபேக்ஷித்தவர்களுக்கு வர்ஷியாதே, அபேக்ஷியாத ஸமுத்ராதிகளிலே வர்ஷித்துக் கொண்டு போருகிற மேகம் போலன்றிக்கே, தத் வ்யாதாத்மய ஜ்ஞாநங்களிலே தலைவராய் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவே லோகத்தாரையெல்லாம் உஜ்ஜீவிப்பிக்கக் கடவோம் என்று தீக்ஷித்துக்கொண்டு அவதரித்த கல்யாணகுண வைலக்ஷண்யத்தை யுடையராகையாலே “செழும்கொண்டல்” என்கிறார். (இராமாநுசா) இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரே.

விளக்கம் - (எம்செழுங்கொண்டல்) - ஒரு பாட்டம் மழை குறைந்தால் கூட வாடியபடி உள்ள பயிர் போன்று, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19-41) - வித்யாந்யா சில்பநைபுணம் - மற்ற கல்வி அனைத்தும் செருப்புத் தைக்கக் கற்ற கல்வி போன்றது - என்பதற்கு ஏற்ப செருப்புக்குச் சமமான மற்ற சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றபடி, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-19-41) - ஸா வித்யா யா விமுக்தயே - எந்த ஒரு கல்வி மோசஷத்திற்குப் பயன்படுமோ அதுவே உயர்ந்த கல்வி - என்பதாக உள்ள உண்மையான ஞானத்தை அடையாமல், பெரியதிருமொழி (1-1-1) - வாடினேன் வாடி - என்பது போன்று, பிழைக்க வழியின்றி முகம் வாடி நாங்கள் உள்ளோம். இப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு ஒரு பாட்டம் மழை பொழிந்தது போன்று சிறந்ததாக உள்ள தனது திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தை ஏற்படுத்தி, உண்மை ஞானத்தை உபதேசித்து, எங்கள் வாழ்வையும் இருப்பையும் அளித்து, எங்களை நிலையாக நிற்கும்படிச் செய்தவர் என்பதால் “செழுங்கொண்டல்” என்கிறார். மேகசந்தேசம் - தூம ஜ்யோதில் ஸலில மருதாம் ஸந்நிபாத - புகை, ஒளி, தண்ணீர், காற்று ஆகியவற்றின் கூட்டமாக உள்ள மேகம் - என்பதற்கு ஏற்ப தகாதவிதத்தில் ஏற்பட்டதாக, “அவசியமாக வேண்டும்” என்று விண்ணப்பித்தவர்களுக்குப் பெய்யாமல், “வேண்டாத ஸமுத்ரம்” முதலானவற்றில் பெய்வதான மேகம் போன்று அல்லாமல், உண்மையான ஞானத்தை அளிக்கக்கூடியவராக, வேண்டுவர் வேண்டாதவர் என்று ஆராயாமல் “அனைவரையும் கரையேற்றுவோம்”, என்று உறுதி பூண்டு அவதரித்த திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவர் என்பதால் “செழுங்கொண்டல்” என்கிறார். (இராமாநுசா) - இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரே.

வ்யாக்யானம் - (கையில் கனியன்ன கண்ணனைக் காட்டித் தரிலும்) “பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்” என்கிறபடியே ஆச்ரித பரதந்த்ரனாய்க் கொண்டு, தூத்ய ஸாரத்யங்களைப் பண்ணுகையும், “கண்ணிக் குறும் கயிற்றால் கட்டுண்டான் காணேடி” என்கிறபடியே ஒரு அறுதல் கயிற்றாலே கட்டுண்டும் அடிஉண்டுமிருக்கையும், “கொற்றக்குடையாக ஏந்தி நின்ற கோவர்த்தந்தென்னை யுய்த்திடுமின்” என்கிறபடி கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணுகையும், “திண்ணன் வீடு முதல் முழுதுமாய்” என்கிறபடியே ஸர்வஸ்மாத்த்பரனுமாகிற ஆச்சர்ய குண சேஷ்டிதங்களை யுடையனான க்ருஷ்ணனை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலே

ஸாஷாத்தகரிப்பித்துத் தரிலும். (உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான்) “பதிம் விச்வஸ்ய” என்றும், “தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யம் அதிதைவம்” என்றும், “உலகுக்கோர் முந்தைத் தாய் தந்தை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லார்க்கும் பொதுவானவன் விஷயத்திலே ஸக்தனானேனோ? அநந்யார்ஹ நிஷ்டர்க்கே ஸ்வாமியான தேவரீர் பக்கலிலேயன்றோ நான் ஸக்தனானது? எப்போதும் ப்ரீதி விஷயமான வஸ்துவிலேயன்றோ ருசி பிறப்பது? ஆகையாலே என்னுடைய ப்ரீதி விஷயமான தேவரீர் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திலே ப்ரகாசிக்கிற ஸௌந்தர்ய லாவண்யாதி குணங்களை யொழிய வேறொன்றை நான் அபேக்ஷியேன்; அத்தை ப்ரஸங்கிப்பதும் செய்யேன். பிறங்குதல் - ப்ரகாசித்தல். “அதுவென்? ஸர்வ ஸமாச்ரயணீயனான ஸர்வேச்வரன் ப்ராப்யன் என்றும், சேதநரான நீர் ப்ராப்தா என்றும், ‘ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம்’ இத்யாதி சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லா நிற்கச்செய்தே, நீர் இங்ஙனே சொல்லக்கூடுமோ?” என்னில்; ப்ராப்யனான ஸர்சேச்வரன் நித்யனாய், எனக்கு அந்தராத்மாவா இருக்கச்செய்தே அநாதிகாலமே பிடித்து இவ்வளவும் நான் ஸம்ஸாரத்தினுடைய கரைகண்டு கொண்டேனல்லேன்; நான் இன்று தேவரீரை லபித்த பின்பு கரை மரம் சேரப்பெற்றேன்; ஆகையாலே தேவரீரே எனக்கு ப்ராப்யம் என்று கருத்து.

விளக்கம் - (கையில் கனியன்ன கண்ணனைக் காட்டித் தரிலும்) - திருவாய்மொழி (1-3-1) - பத்துடை அடியவர்க்கு எளியவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களுக்கு வசப்பட்டவனாக இருத்தல், தூது செல்லுதல் மற்றும் தேர் ஓட்டுதல் போன்ற செயல்களைச் செய்தபடியும்; பெரியதிருமொழி (11-5-5) - கண்ணிக்குறும் கயிற்றால் கட்டுண்டான் காணேடி - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு நைந்து போன கயிற்றால் கட்டப்படும் அடிவாங்கியும்; நாச்சியார் திருமொழி (12-8) - கொற்றக்குடையாக ஏந்தி நின்ற கோவர்த்தனத்தென்னை உய்த்திடுமின் - என்பதற்கு ஏற்ப கோவர்த்தனத்தை கையில் பிடித்தபடியும்; திருவாய்மொழி (2-2-1) - திண்ணன்வீடு முதல் முழுதுமாய் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்து பொருள்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனும் ஆகிய வியக்க வைக்கும் லீலைகள் செய்தபடி உள்ள க்ருஷ்ணனை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகக் காண்பித்துக் கொடுத்தாலும். (உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன் யான்) - பதிம் விச்வஸ்ய -

இந்த விச்வத்தின் நாதன் - என்றும், தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யம் அதிதைவம் - தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள் என அனைவருக்கும் பொதுவான உயர்ந்த தெய்வம் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-7-7) - உலகுக்கோர் முந்தைத் தாய்தந்தை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ள அவன் விஷயத்தில் நான் ஈடுபாடு கொண்டு நிற்கிறேனோ? வேறு கதி இல்லை என்று உம்மை நாடி வந்தவர்களுக்கு ஸ்வாமியாக உள்ள உம்மிடம் மட்டுமே அல்லவோ நான் ஈடுபட்டு நிற்கிறேன்? நமக்கு விருப்பமான விஷயத்தின் மீது அல்லலோ நமக்கு எப்போதும் ஆசை ஏற்படும்? ஆகவே எனக்கு விரும்பமாக உள்ளதான உம்முடைய திவ்யமங்களை திருமேனியில் வெளிப்படுகின்ற ஸௌந்தர்யம், லாவண்யம் போன்ற குணங்கள் அல்லாமல் வேறு எதனையும் நான் வேண்டவில்லை; வேறு எதனையும் நான் முயலவும் மாட்டேன். “அது எப்படி? அனைவருக்கும் அண்டத்தக்கவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனே அடையத்தக்கவன் என்றும், சேதநராக உள்ள நீவிர் அடையவேண்டியவர் என்றும் ஹாரித ஸ்ம்ருதி (8-141) - ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் - ப்ரஹ்மமே அடையத்தக்க பேறாகும் - என்பதாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டபோது, நீவிர் இவ்விதம் உரைப்பது சரியா?”, என்று எம்பெருமானார் அமுதனாரிடம் கேட்டார். இதற்கு அமுதனார், “அடையத்தக்க பேறாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் உள்ளவனாகவும், எனது அந்தர்யாமியாக உள்ளபோதிலும், நான் எல்லையற்ற காலம் தொடங்கி இன்று முடிய இந்த ஸம்ஸாரத்தின் கரையைக் காண இயலவில்லை. ஆனால் இன்று உம்மை வந்தடைந்த உடனேயே கரையைக் கண்டேன். ஆகவே நீரே எனக்கு பேறாவீர்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “க்ருஷ்ணன் தூத்ய ஸாரத்த்யங்களைப் பண்ணுந் தசையில், தன்னுடைய விச்வரூபத்தை அநுகூல ப்ரதிகூல விபாகமற தர்சிப்பித்தவளவிலும், திருத்தேர்த்தட்டிலேயிருந்து தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை உபதேசித்தவளவிலும் ஒருவர்க்காகிலும் முமுசுஷ ஜநித்ததில்லை; தேவரீரை ஸேவித்த மாத்ரத்தாலே ஊமைக்கு முமுசுஷ பிறந்தவாறே, தேவரீருடைய விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை ஸாஷுாக்கரிப்பித்தருளி அவன்றனக்கு வீட்டை அப்போதே கொடுத்தருளிற்று”, என்னும் இச்செய்தியை ஆழ்வான் கேட்டருளி, “இனி நமக்குப் பேறு கிடையாதாகாதே”, என்று தம்மை வெறுத்துக் கொண்டார்

என்றும் ப்ரஸித்தமிறே. இப்புடைகளாலே பகவத் விஷயத்துக்கும் தேவரீர்க்கும் நெடுவாசியுண்டாகையாலே இப்படி அத்யவஸித்தேன் என்கிறார் என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (கையில் கனியன்ன கண்ணனைக் காட்டித் தரிலும்) - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். “க்ருஷ்ணன் தூது செல்லுதல் மற்றும் தேர் ஓட்டுதல் போன்ற செயல்களைச் செய்தபோது, தனது விச்வரூபத்தை வேண்டுபவர் வேண்டாதவர் என்ற பாகுபாடு இன்றி அனைவருக்கும் காண்பித்தபோதிலும், திருத்தேரில் நின்று உண்மையானதும் நன்மையானதும் ஆகிய புருஷார்த்தங்கள் குறித்து உபதேசம் செய்தபோதிலும், ஒரு மனிதனுக்கும் கூட மோசடித்தில் ஆசை ஏற்படவில்லை. ஆனால் உம்மை வணங்கியவுடனேயே, வாய் பேச இயலாமல் உள்ள ஒருவனுக்கு மோசடித்தில் ஆசை ஏற்பட்டது. உம்முடைய திவ்யமான திருமேனியை அவன் தரிசித்தான். அந்த நொடியிலேயே பகவானால் அவனுக்கு மோசடி அளிக்கப்பட்டது”, என்பதான இந்தச் செய்தியை ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் கேட்டார். உடனே அவர் தனது திருவுள்ளத்தில், “அவனுக்கு உடனே மோசடி கிட்டியது. நமக்கு இதுவரை கிட்டவில்லையென்றால், இனிமேல் கிட்டாதோ” என்று தன்னை வெறுத்துக்கொண்டார். “இது போன்ற நிகழ்வுகள் காரணமாக, பகவத்விஷயம் மற்றும் உம்முடைய விஷயம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே நீண்ட வேறுபாடு உள்ளது என்பதால் இவ்விதம் உம்மை மட்டுமே பற்றினேன்”, என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - அங்ஙனும்ன்றிக்கே, ஸுலபனான ஸர்வேச்வனைக் காட்டித்தரிலும் அவன் தண்டதரனாகையாலே, என் தண்மையைப் பார்த்து விபரீதனாயிருப்பன். ஆகையாலே தேவரீர் அபிமாநமே உத்தாரகமென்று அத்யவஸித்திருந்தேன். “நாராயணோபி விக்ருதிம் குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே: கமலம் ஜலாத பேதம் சோஷயதி ரவிர் ந போஷயதி” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (கையில் கனியன்ன கண்ணனைக் காட்டித் தரிலும்) - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். “அனைவருக்கும் மிகவும் எளியவனாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை நீவிர் எனக்குக் காண்பித்துக் கொடுத்தீர். ஆனால் அவன், அவரவர்கள் செய்த செயல்களுக்கு ஏற்ப தண்டனைகளையும் வழங்குபவனாக

உள்ளான். இதன் காரணமாக எனது தாழ்வான செயல்களைக் கண்ட பின்னர் என்னிடம் அவன் விபரீதமாகவே இருப்பான். ஆகவே உம்முடைய விஷயமே எனக்குக் கரை சேர வல்லதாகும் என்று எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளேன்”, என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். நாராயணோபி விக்ருதிம் குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய துர்புத்தே: கமலம் ஜலாத பேதம் சோஷயதி ரவிர் ந போஷயதி - நீரில் உள்ள தாமரையை மலரச் செய்கின்ற சூரியன், அதே தாமரையானது நீரை விட்டு வெளியில் இருந்தால் பொசுக்குகிறான்; இது போன்றே அனைவருக்கும் உதவும் நாராயணன், குருவை விட்டு அகல்பவர்களை தாழ்ந்த கதிக்கு இட்டுச் செல்கிறான் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, “ப்ராப்யன் அவனேயாகிலும் அவனை யநுபவிக்கும்போது, ‘பகவத் வந்தநம் ஸ்வாத்யம் குருவந்தந பூர்வகம் சஷீரம் சர்க்கரயா யுக்தம் ஸ்வத தேஹி விசேஷத:’ என்கையாலே, ரஸிகரான நமக்கு ஆசார்ய விக்ரஹத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டிறே யிருக்க வடுப்பது. அப்படியே அடியேனும் தேவரீருடைய விஷயீகாரத்தாலே இந்த வாசியறிந்தேன். ஆகையாலே தேவரீர் திவ்ய விக்ரஹத்தோடே கூடி யநுபவிக்கும்தொழிய தனித்து அவனை அநுபவிக்க இசைந்தேனல்லேன்” என்கிறார் என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (கையில் கனியன்ன கண்ணனைக் காட்டித் தரிலும்) - அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். “அடையவேண்டிய பேறு அவனாகவே இருந்தாலும், அவனை அநுபவிக்கும்போது, பகவத் வந்தநம் ஸ்வாத்யம் குருவந்தந பூர்வகம் சஷீரம் சர்க்கரயா யுக்தம் ஸ்வத தேஹி விசேஷத: - குருவை வணங்கிய பின்னர் பகவானை வணங்குதல் மிகவும் அற்புதமான அநுபவமாகும்; இது, பாலில் சர்க்கரையை இட்டுப் பருகுவது போன்றதாகும் - என்று கூறப்படுவதால், ரசித்தபடி உள்ள நமக்கு ஆசார்யனுடைய திருமேனியை முன்னிறுத்தியே அடையவேண்டும் என்பதே சரியானதாகும். இதன் காரணமாகவே, அடியேனும் உம்முடைய ஸம்பந்தம் பெற்றதால், இந்த வேறுபாட்டை அறிந்தேன்; ஆகவே உம்முடைய திருமேனியுடன் சேர்ந்து நின்று அவனை அநுபவிக்க முயன்றேன் அல்லாமல், தனியே நின்று அநுபவிக்க முயலவில்லை”, என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் – “இவன் இப்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாக ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டான்” என்று தேவரீர் சீறியருளி என்னை, (நிரயத் தொய்யில் கிடக்கிலும்) விடியா வெந்நரகான ஸம்ஸார கர்த்தமத்திலே அழுந்திக் கிடக்கும்படி பண்ணவுமாம். தொய்யில் - சேறு. நிரயமென்று துக்ககரத்வத்தாலே ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, “நம்முடையவனன்றோ” என்று தேவரீர் க்ருபை செய்தருளி என்னை (சோதி விண் சேரிலும்) சுத்தஸத்வமயமாகையாலே நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே கொண்டு போய்ச் சேர்க்கவுமாம். “நிரயத் தொய்யில் கிடக்கிலென், சோதி விண் சேரிலென்” என்று பாடமானபோது, “ஸம்ஸாரத்ய்திலே யிருக்கிலென், பரமபதத்திலே போய்ச் சேரிலென், அவையிரண்டையும் கொண்டு எனக்குக் கார்யமில்லை” யென்று பொருளாகக் கடவது. “நிரயத் தொய்யில்” இத்யாதிகளுக்கு, “நான் ஸம்ஸார கர்த்தமத்திலே மூழ்கிக் கிடக்கவுமாம், சுத்தஸத்வமயமாகையாலே நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்தை ப்ராபிக்கவுமாம்” என்றும் பொருளாகவுமாம்.

விளக்கம் – ஆனால் நீவிர் உம்முடைய திருவுள்ளத்தில், “இவன் இவ்விதம் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற விஷயத்தைக் கைக்கொள்ள, தானாகவே முயன்றானே”, என்று சீற்றம் அடைந்து, என்னை (நிரயத் தொய்யில் கிடக்கிலும்) – “விடியா வெந்நரகம்” என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸம்ஸாரம் என்ற நரகத்தில் அழுந்திக் கிடக்கும்படிச் செய்யக்கூடும். “நிரயம்” என்பதன் மூலம் “துக்கம் நிறைந்த ஸம்ஸாரம்” கூறப்பட்டது. அல்லது, “இவன் நம்மைச் சேர்ந்தவன் அல்லவோ”, என்று உம்முடைய திருவுள்ளத்தில் கருணை கொண்டு என்னை (சோதி விண் சேரிலும்) - சுத்தஸத்வமாக உள்ளதால் எல்லையற்ற ஒளி பொருந்திய பரமபதத்தில் கொண்டு சேர்க்கக்கூடும். இங்கு “நிரயத் தொய்யில் கிடக்கிலென், சோதி விண் சேரிலென்” என்று படித்தால், “ஸம்ஸாரத்தில் இருந்தால் என்ன, பரமபதத்திற்குச் சென்றால் என்ன, அவை இரண்டின் மூலமும் எனக்குச் செய்யவேண்டியது ஏதும் இல்லை” என்று கூறுவதாகக் கொள்ளலாம். “நிரயத் தொய்யில்” முதலானவற்றுக்கு, “நான் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கலாம் அல்லது சுத்த ஸத்வமாக உள்ளதால் எல்லையற்ற பரமபதத்தினை அடையலாம்”, என்றும் பொருள் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (இவ்வருள் நீ செய்யில் தரிப்பன்) தேவரீருடைய திவ்யவிக்ரஹ குணங்களான ஸௌந்தர்யாதிகளை முற்றாட்டாக அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கைக் குடலான நிர்ஹேதுக க்ருபையைப் பொட்டெனச் செய்தளில் தரிப்பன். “இவ்வநுபவத்தை தேவரீர் தரில், ஸம்ஸாரத்திலும் தரிப்பன்; இல்லையாகில் பரமபதத்திலும் தரியேன்” என்கிறார் காணும். “தரியேன் இனி உன் சரணந்தந்தென் சன்மம் களையாயே”, “களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்”, “ந தேஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸுகம் அசேஷ அபிலஷிதம் | ந ச ஆத்மாநம் ந அந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத் | பஹிர்ப்பூதம் நாத ச்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா | விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுஸூதந விஜ்ஞாபம் இதம்”, “நரகம் சுவர்க்கமும் நாண்மலராள்கோனைப் பிரிவும் பிரியாமையும்” என்று ப்ரதம பர்வத்திலே ஆழ்வாரும் ஆளவந்தாரும் அருளாளப் பெருமா ளெம்பெருமானாரும் அநுஸந்தித்தாப்போலே, அமுதனாரும் சரமபர்வத்திலே அநுஸந்தித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - (இவ்வருள் நீ செய்யில் தரிப்பன்) - உம்முடைய திவ்யமான திருமேனியில் வெளிப்படும் குணங்களாக உள்ள ஸௌந்தர்யம் போன்றவற்றை நான் முற்றிலுமாக அநுபவிக்கப்பதற்கு, நீவிர் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெளிப்படும் உமது கருணையைக் காண்பித்தால், நான் பிழைப்பேன். “இப்படிப்பட்ட அநுபவத்தை நீவிர் அளித்தால், நான் இந்த ஸம்ஸாரத்திலும் பிழைத்திருப்பேன். ஆனால் நீவிர் இதனை அளிக்கவில்லை என்றால், பரமபதத்தில் கூட பிழைக்கமாட்டேன்”, என்கிறார். திருவாய்மொழி (5-8-7) - தரியேன் இனி உன் சரணந்தந்தென் சன்மம் களையாயே - என்றும், திருவாய்மொழி (5-8-8) - களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன் - என்றும், ஸ்தோதரத்னம் (57) - ந தேஹம் ந ப்ராணாந் ந ச ஸுகம் அசேஷ அபிலஷிதம் | ந ச ஆத்மாநம் ந அந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத் | பஹிர்ப்பூதம் நாத ச்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா | விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுஸூதந விஜ்ஞாபம் இதம் - உனக்கு அடிமை என்னும் செல்வத்திற்குப் புறம்பாக உள்ள சரீரத்தை நான் ஒரு நொடிக்கூடப் பொறுக்கமாட்டேன். அவ்விதமாக உள்ள ப்ராணனையும் பொறுக்கமாட்டேன். அனைவரும் விரும்பும் சுகத்தையும் பொறுக்கமாட்டேன். ஆத்மாவையும் ஸஹிக்கமாட்டேன். உனக்கு அடிமை

அல்லாத எதனையும் பொறுக்கமாட்டேன். உனக்கு அடிமையாக இல்லாத இவை அனைத்தும் அழியட்டும். மது என்னும் அசுரனை அழித்தவனே! இந்த விண்ணப்பம் ஸத்யமே ஆகும் - என்றும், ஞானஸாரம் (2) - நரகம் சுவர்க்கமும் நாண்மலராள்கோனைப் பிரிவும் பிரியாமையும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் ஆழ்வாரும் ஆளவந்தாரும் அருளாளப்பெருமாள் எம்பெருமானாரும் எண்ணியது போன்று இங்கு அமுதனார் ஆசார்ய விஷயத்தில் எண்ணுகிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்